

לוסי אלקויטי
מאחורי הזמן
BEHIND TIME
Lucy Elkivity

ענן, 2020 | דיו על נייר | 40x50x70 ס"מ | Ink on paper | Cloud, 2020

דורית, 2020 | טכניקה מעורבת | 35X60X70 ס"מ | Mixed media | Incubating, 2020

מאחורי הזמן

לכתוב על העבודה של לוסי אלקויטי זה קצת כמו לנסות לאסוף טיפות כספית ממד חום ישן שנשבר. משהו חמקמק מאוד מתרחש בין תערוכה אחת לשנייה, וקשה להניח עליו את האצבע.

האם לתאר את העבודות? הן כאן, לעין כל. שקים שקופים למחצה שמכילים גזרי עבודות קודמות. אבולוציה? לאו דווקא. ויתור על דבר מה? לא בהכרח. בתערוכה קודמת הציגה לוסי מניפות רבות, שנערמו על גבי במה שחורה באי סדר מסודר מאוד. במחשבה לאחור, היתה בכל אחת מהמניפות התגלמות של איבר שנעקר מתוך גוף שלם, אבל עלום. מעין צלעות. ואותו גוף, שלם אבל פצוע, נמשך לתערוכה הזאת.

אולי המפתח להבנת הפעולה של לוסי טמון דווקא ברישום הגדול של תרמיל הזרעים שעל הקיר. מין דבר שהוא ראשית החיים, שמקיים תנועה על גבי הנייר. אבל הוא סטאטי מספיק כדי שלא נהיה בטוחים האם התנועה היא תנועת הטבע קדימה, אל ההיפתחות והנביטה, או שזה נעצר כאן.

כך גם השקים, שקי החורף, שמלכתחילה נועדו להצפין בגדים שאין בהם שימוש, לעונה אחרת שאולי תגיע, ואולי לא. בינתיים מקופלות בתוכם עבודות קודמות על נייר שנגזרו לרצועות, ויתרו על ההזדמנות שלהן להיות מוצגות והפכו לדבר שמבקש להיוולד מחדש בגלגול אחר. להיות מוקא אל מחוץ לזמן.

לוסי אלקויטי נעה בקלילות בין חומרים וטכניקות שונות. אבל לא נטעה לחשוב שהחומר האקראי הוא זה שמושך אותה לעשות בו מעשה. הדבר שהיא מפעילה על הנייר, על חומרים שנמצאו, נוצר, אני חושדת, מתוך זיכרון רחוק ועמוק וממחוזות אחרים.

כמו גלמים של דבר מה התלויים בתוך מערה, כך העבודות שלה נמצאות כאן כדי להצביע על תבנית יסוד אחת שעולה מתוך מכלול יצירתה, זו שמחזיקה בתוכה את הצמיחה וההיפך לה, בעת ובעונה אחת. עד כה: הכל עתיד לצמוח, או עתיד לעצור כאן בלא-זמן.

העבודות של אלקויטי נמצאות מאחורי הזמן במשמעותו הלינארית, כפי שאנחנו רגילים לחוות אותו. הן מתפקדות ככמוסות שפתאום, לנוכח החווייה הדיסטופית של השנה האחרונה מקבלות יתר משמעות. התערוכה הזאת מוצגת בימים בהם כולנו עדיין פוסעים על קרקע לא בטוחה. מחליפים רעיונות בזהירות. הלבה מתחת לכפות רגלינו עדיין לא התקררה. גם אנחנו, כמו כמוסות, נעים בזמן, מלאי שאיפות, ובלי דעת.

טלי כהן גרבוז

ינואר 2021

Behind Time

Writing about Lucy Elkivity's work is a little like trying to gather up quicksilver leaking from a broken thermometer. Something very elusive occurs between one exhibition and the next and is difficult to pinpoint.

Should one attempt to describe the work? They are here, for all to see. Semi-transparent bags containing the shreds of precious work. Is this evolution? Not necessarily. Is it a renunciation? not invariably. In a previous exhibition Lucy exhibited numerous fans, stacked upon a black platform in a meticulously ordered disorder. Thinking back to this, each fan embodied a displaced organ from an originally whole, yet hidden, body. A rib, perhaps. And this wounded body, attracted to the exhibition, was hovering in search of its lost parts.

Perhaps the key to understanding the way Lucy works is in fact hidden in the big seed-pod painting on the wall. Something which represents the beginning of life, on the verge of movement across the paper, yet is static enough so that we are left unsure to whether we are witnessing nature moving forwards, on the road to germination and growth, or whether this is where it ends.

And so are these bags, these winter bags, whose intended purpose is to stow away clothes which are not needed, to perhaps be used next season, and perhaps not.

Meanwhile, they contain previous works which have been cut up, and thus lost their opportunity of being displayed, silently requesting to be reborn in a different life. To be hurled out of time.

Lucy Elkivity moves lightly between different materials and techniques. But it would be a mistake to think that the randomness of the material is what attracts her to its use. The choices she makes, what she brings onto the paper, or found material, was created, I suspect, in the deep and distant memory of other shores.

Like cocoons hanging inverted in a cave, her works point out a larger pattern existing throughout her work, one which holds creation and its opposite, simultaneously: everything has the potential to grow, or stope dead in its tracks and remain in non-time.

Elkivity's works exist behind time in its linear sense, as we are used to experience it. They work as capsules which suddenly, especially following the dystopian developments of the last year, attain an added meaning. This exhibition is shown during days in which we are all treading uncertain ground, exchanging ideas carefully. The lava underneath our feet had not yet cooled. We too are capsules, moving through time, mindless, and full of longing.

Taly Cohen Garbuz

Untitled, 2019 | Nylon bags and drawing sketch cuttings | 55X110 cm

ללא כותרת, 2019 | שקי אחסון מניילון, מגזרות רישומים | 55X110 ס"מ

ובפינה תשמעי את הנייר מדבר

קלייר בישוף בספרה אמנות המיצב (2005)¹ מבקשת ליצור הבחנה בין המיצב כמדיום אמנותי לבין הצבתן של יצירות אמנות בחלל נתון. ואולם לעיתים, לנוכח חוויית השהייה בחלל התצוגה, ההבחנה הזאת אינה חותכת וברורה לחלוטין. דומה שמקרים כאלה מתאפיינים בחוויה רב חושית-גופנית שאינה דומה להתבוננות גרידא ביצירות שעומדות כיחידות משמעות נפרדות בפני עצמן. אכן, זה המקרה של התערוכה מאחורי הזמן של לואי אלקויטי בבית האמנים בתל אביב, באוצרותה של טלי כהן גרבוז. ייתכן שתורמת לכך העובדה שעיסוקה של אלקויטי בחלל הסטודיו החל במהלך מגפת הקורונה עוד טרם להצבת התצוגה. העבודות, שהמתינו תלויות ומזומנות, יצרו רשת של תגובות רפלקטיביות; הצפייה בהן הולידה עבודות חדשות, שהוסיפו לטוויית המשמעות כמעשה של ריבוי, אגירה ומיצוב הדדי. נדמה שמהלך של עשייה שמתפתחת כסליל של יצירה-תגובה ושינוי, שכבר אפיין את שגרת עבודתה של אלקויטי, הועצם לקראת הפרויקט הנוכחי והובן היטב על ידי האוצרת,

שהביאה אותו לידי מימוש בהצבת התערוכה. אף שכל אחת מהיצירות עומדת בפני עצמה, הן נושאות את האחרות כחלק מזהותן וכמו מממשות את ה'סינגולריות-הפלורלית', כהגדרת הפילוסוף הצרפתי ז'אק לוק ננסי (Nancy), שלפיה חוויית האדם בעולם מקיימת בראש ובראשונה את 'היות עם', 'היות בעולם'.² עמדה זו, שמשליכה את מסורת הפילוסופיה הפנומנולוגית בנוגע ליחסי אדם-עולם על הבנת היחסים בין יחיד לקהילה, ומתוך כך גם על מעשה האמנות בין היחיד לעולם, עשויה לזמן מפתחות פרשנות ליצירתה של אלקויטי ולעיסוקה החוזר ונשנה בנייר כחומר שמוביל אותה בעולם. בדומה לתערוכות אחרות של אלקויטי, גם כאן הנייר ממלא תפקיד מרכזי: הנייר ומחזור החיים שלו, הנייר והזמן שהוא אוגר בתוכו. גם הפעם, על ניירות גדולי-ממדים מופיעים רישומים בפחם ובדיו; על גזרי נייר ניתן לזהות קליגרפיה, לרוב בלתי קריאה. אובייקטים עשויים נייר שבריריים ופגיעים מאכלסים את החלל. השפה של אלקויטי, שהלכה והתגבשה לאורך השנים, מהדהדת בחלל התערוכה הנוכחית בדרך

הרהורים בעקבות תערוכתה של לואי אלקויטי 'מאחורי הזמן'

חדשה. הצבת העבודות – על הרצפה, על הקיר או תלויות מהתקרה – מגדירה את החלל מחדש דרך יתדות מטפוריים ופיזיים כחלל הוליסטי שנקודות המבט שבו מתחלפות, ועל כן ניתן לחוות את העולם לא כניצב מולנו אלא ככזה הסובב אותנו ונחוה בגופינו במלואו. בפתח התערוכה מקדמות את פני הבאות והבאים שתי יצירות שונות זו מזו במהותן ובדרך שבה הן מפעילות אותנו: משמאל, בגובה אדם, תלוי על הקיר כתמונה "שק חורף",³ ומימין תלוי אובייקט אמורפי עשוי נייר. שק החורף הזה שונה מאלו התלויים בתוך החלל בכך שהוא אריזה שקופה בעלת גב שחור, תלויה על קולב ומוצמדת לקיר. בתוכה "גרה" מעין ציפור-מריונטה עשויה נייר. היא מציצה – ספק מפורקת ספק קורסת, ובתחתית מונחים ענפים וזרדים המעניקים לחפץ הסוריאליסטי הזה איכות של חלון-חלום. מוזרותו של השק כ"גוף" המכיל גוף ספק חי ספק מת יצרה עבורי בלבול פורה שהציף דיאלוג פנימי והפעיל אותי כצופה משתתפת. לטענת בישוף, היות "צופה פעילה-מופעלת" על ידי מנגנון של הזרה משקף את השורשים

הסוריאליסטיים של המיצב כהצעה המדמה חלום. את רשמיי מכניסתי לחלל אני כותבת בלשון יחידה. החוויה הסובייקטיבית שלי הביאה אותי להרהורים שהלכו והבשילו לכדי כתיבת שורות אלו. ובכן, לאחר המפגש עם השק הראשון, פניתי ימינה לתוך החלל, ובטרם נכנסתי אליו, בעודי שרויה בחוויית הבלבול, הבחנתי בגוף לבן לא-מוגדר, עשוי קרעים או פיסות של נייר, שריחף מעל ראשי. בעוד האובייקט הראשון יצר זיקה בין חיים למוות דרך חלון הצצה בין עולמות, האובייקט השני, תלוי נמוך מעל ראשי, היה כולו התגרות בכוח הכבידה – קליל וכבד, מאיים ומזמין בעת ובעונה אחת. מאותו רגע החלה תפיסת הגוף שלי לשחק תפקיד; הביקור בתערוכה לא היה רק צפייה שגרתית או תרגיל אינטלקטואלי בזיהוי המוכר. תערוכות שהן הצבות הוליסטיות מזמינות את תיאורן כאירוע שההגעה אליו משמשת סף לחשיפה והשהות בהן היא מְכַל. שוב אנחנו שבות אל ננסי, הרואה ב'החללת הזמן' במרחב את האופן שבו אנו חוות וחווים את העולם. ובמילותיו: "כדי שתתרחשנה תקשורת

³ שקי חורף הם אריזות, לרוב שקופות, שבהן מאכסנים בינוי בין העונות השונות, בעיקר מעילים וחליפות, אך בעידן של הגירה הם משמשים גם כאריזות מעבר הן בזמן מסע והן בזמן שהייה ארעית במקום. כך שקי חורף קשורים להגירה ואגירה.

¹ Claire Bishof, *Installation Art: A Critical History*, London: Tate, 2005
² Jean-Luc Nancy, *Être singulier pluriel*, Paris: Galilée, 1996

וקהילה, יש הכרח בבו-זמניות של החלל-זמן. הסינגולריות מתקשרת על ידי הנטייה בחוץ אינסופי. זהו אינו אירוע של 'משהו' מקום, אלא ההגחה עצמה, החשיפה של מקום, של חלל-זמן".⁴

לתפיסתי, התערוכה מאחורי הזמן איננה נחוות כאוסף של יצירות שנוצרו בשנים האחרונות וקובצו לשם הצגתן. ההצבה הפכה לאירוע במרחב ובזמן, שבו קול חרישי בוקע מפניה בקצה החדר ומעניק לו ממד של פעולה מתמשכת וחזרתית, מעין נשימה מושמעת בקול. בעזרת הפנייה לרב-חושיות נוצרים גם היחסים בין אופני הטיפול בנייר, המשמש הן מצע לרישום, שעומד חשוף מול עין הצופה המתבוננת, והן חומר גלם שבונה אובייקטים חסרי הגדרה ברורה. לכך מצטרפים גם הגופים התלויים (שקים מפלסטיק), המכילים שארית של פעולה ומצביעים בתורם על שמירה ונטישה בעת ובעונה אחת. הצבה פרשנית זו דורשת מהצופה לנוע במעגלים שונים. המעגל הראשון הוא הסף, ההגחה של השק. שק החורף, בטן עשויה ניילון, שרוכסן חוצה אותה. שק שהוא גברי ונשי כאחד, המשויך לעולם החי ולעולם הצומח. אפשר בנקל לראות בשקים תרמילים נושאי זרעים (במקרה זה זרעים פגומים או קרועים), מצד אחד, או רחם הנושא עובר, מצד אחר. התלייה הגבוהה שיוצרת "מושבת השקים" ורחש הגריסה של הנייר

כהמייה של חיים מזמנים את המעגל השני, שבו היחיד אינו מותר בגוף הקולקטיבי או בהוויית העולם כטוטליות אלא שומר על המרחק והשיתוף ההכרחיים לקיום. כפי שמציע ננסי, "אנו-ב-משותף לא מדובר ב'אלו בתוך האחרים' וגם לא ב'אלו במקומם של האחרים'. גם באהבה איננו בתוך האחר אלא בתוך החיצוניות של האחר, והעובר אינו 'בתוך' האם שלו, הוא גם חיצוני לה בפנימיותו לה".⁵

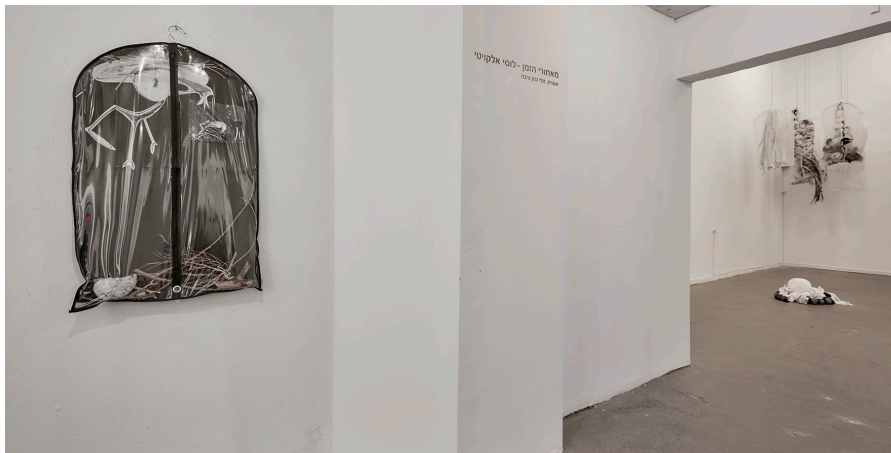
אמנם באופן אחר, למעגל השני שייך האובייקט חסר ההגדרה המונח על הרצפה. גם בו ההיברידיות שולטת: האם זה כדור או שמא ראש לבן, שהבד העוטף אותו נאסף בקצותיו כזנב-סוס בעודו אוטם את תוויו פניו? האם מדוזה היא זו שהתקשתה ויושבת על שוכני ים אחרים? מדוזה-ראש-כדור זה מונח במקומו, עטור נייר שופע תלתלים ויושב על שרשרת כדורים קטנים, אשר הופרזו-חוברו על ידי עטיפתם בגרב שחורה שקופה. בעוד השקים התלויים מכריזים על הרווח ביניהם, האובייקט המוזר והזר הזה, שממוקם בהסטה קלה ממרכז הגלריה על הרצפה, מקרקע את המבט, מזמין את גופינו להתכופף ואף לגעת בעיניים בחיבורים של שלל הצורות והחומרים שחוברו לכדי אובייקט אחד, שהוא אלגורי גם ל'סינגולריות-פלורלית'.

את המעגל השלישי מקיימים רישומי הדיו והפחם על גבי הגיליונות הגדולים

התלויים מעל גובה העיניים, בפוזיציה שנחוות בשל גודלם כמפגש של גוף בגוף. בין המבט המופנה מעלה אל השקים התלויים למבט המופנה מטה אל המדוזה-כדור-ראש מתחולל מבט אחר, שמצטרף לרשת המבטים שהולכת ונטוית בחלל. ושוב, כצופה-משתתפת-אני-אנחנו מביטות ברישומים, זה מול זה, זה ליד זה, ואני חשה את היותי מוקפת ותחומה בשלושת קירות הגלריה, מוכלת על ידם. זו ההגעה אל הסף, המייצגת את ארעיותו של האירוע, שקשורה לאופן שבו התערוכה מאחורי הזמן מציגה זמן כחווייה גופנית. המוטיבים המופיעים ברישומים נדמים כהפכים משלימים, כאלפא ואומגה, תחילה וסוף, שסופיותם אינה מבטלת את התחדשותם. בקבוצת רישומים אחת מופיעים דימויים נוזלים ושקופים שמגיבים לשקים התלויים; רישומים אחרים, שעליהם דימויים צמחיים, מלאים ודחוסים עד שקווקווי-הפחם השחור אינם רקע אלא דימוי מוביל. הגיליונות הלבנים מציגים את השקים

כמכלים שהולכים ומתרוקנים, ומנגד, רישומי הפחם השחורים בהשראת עולם הצומח הם אנרגטיים ומפורטים. מול ההתכלות, השפע והבטחת החיים, הם יוצרים מעין השלמה ארעית. בדומה ללוסי אלקויטי, המפעילה ומופעלת על ידי הדימויים פרי יצירתה בסטודיו, אנחנו-אני כצופה נעה בין ממדי התנסות ומשמעות: בין הממד האיקונוגרפי של הדימויים בעלי הרקע המגוון, שלכולם משותפת אותה זרות היברידית, לבין החוויה הגופנית הרב-חושית, שמעמתת אותי עם הריבוי המוחזק יחד בתערוכה ובכל אחת מהיצירות. ודווקא בקרב יסוד נחבא אל הכלים – אותו קול חרישי שבפינת החלל – שם מתרחשת הטרגספורמציה החושית של הנייר; שם המסע בין היחיד למכלול, בין הסינגולרי לפלורלי, נעשה מובן.

יעל גילעת
טבעון, מרס 2021

⁴ מצוטט אצל: עדי אפעל, "הוויה-ב-משותף של הוויית-סינגולריות-פלורליות" – הקדמה לקהילה אצל ז'אן-לוק ננסי, רסלינג 8, סתיו 2001, עמ' 44 (נדלה: 20.2.202).

⁵ שם, עמ' 45-46.

In the Corner, You Will Hear the Paper Speaking

Claire Bishop, in her book *Installation Art (2005)*¹, wishes to distinguish between installation as an artistic medium and the positioning of works of art in a given space. Sometimes, however, this binary is not totally clear-cut to the viewer who experiences a stay in the exhibition hall. Such cases, it seems, are typified by a multisensory-physical experience that transcends the mere contemplation of works that stand there as separate and independent units of meaning. Lucy Elkivity's exhibition *Behind Time* (Tel Aviv Artists' House, curated by Tali Cohen Garbuz) is a case in point.

Contributing to this, perhaps, is the fact that Elkivity's attention to studio space began in the midst the coronavirus pandemic, even before the exhibit was set up. The works, waiting there

suspended and ready, created a network of reflective responses. Viewing them, the artist was inspired to create new works that augmented the fabric of meaning via proliferation, accretion, and juxtaposition. The act of doing, unwinding like a spool of creation, response, and change, that already typified Elkivity's working routine appears to have grown in intensity in the current project—as the curator, who brought it to fulfillment in setting up the exhibition, understood well. Even though each of the works stands on its own, it carries the others as part of their identity, fulfilling what the French philosopher Jacques-Luc Nancy called “plural singularity” through which a person's being in the world sustains, above all, “people-being,” “being in the world.”²

Reflections on Lucy Elkivity's Exhibition, *Behind Time*

This stance, which projects the tradition of phenomenology concerning the person-world relationship onto understanding relations between individual and community and, in turn, the interaction of the individual and the world, may supply interpretive keys to Elkivity's work and her recurrent occupation with paper as the material that drives her art in the world.

Like other exhibitions of Elkivity's, this one lends paper a central role: paper and its life cycle, paper and the time it accumulates within. Once again, massive pieces of paper carry drawings in charcoal and ink and strips of paper sustain calligraphy, mostly illegible. Thus, the exhibition space fills with fragile and vulnerable objects of paper. Elkivity's language, which has coalesced over the years,

reverberates in this space in a new way: the positioning of the works—on the floor, on the wall, or hanging from the ceiling—demarcates the exhibition room anew by means of metaphorical and physical stakes as a holistic space that offers continually changing points of view. Thus, visitors may experience the world not as stationary and placed before them but as something that surrounds them and produces a total bodily experience.

At the entrance to the exhibition, visitors are greeted by two works that diverge in their essence and in the way they activate us. On the left, leading into the exhibition space, and at human-height, a “Winter Bag”³ hangs on the wall as a picture; on the right, an amorphous object made of paper is suspended. This winter bag is

---

¹ Claire Bishop, *Installation Art: A Critical History*, London: Tate, 2005

² Jean-Luc Nancy, *Être singulier pluriel*, Paris: Gallilée, 1996

Being Singular Plural. Stanford: Stanford University Press, 2000.

---

³ Garment bags (occasionally referred to as “winter” bags) are large, elongated, usually transparent sacks, in which items of clothing (mainly jackets and suits) are stored between seasons. They can also be tied to immigration because they form useful covers in transit and storage in temporary locations. Thus, they carry connotations of migration and conservation.

different from its counterparts that hang in the space in that it is a transparent cover draped on a hanger and pressed against the wall. A marionette-bird of sorts, made of paper, “lives” inside it. It peeps out—possibly dismembered, possibly collapsing—while the branches and twigs lying at the bottom of the bag lend this Surrealist object the quality of a dream-window. For me, the oddity of the bag as a “body” that accommodates another body within that may be alive or may be dead created a fruitful confusion that triggered an inner dialogue and activated me as a participant-observer. Being an “active-activated viewer” by means of a mechanism of defamiliarization, Bishop claims, exposes the Surrealist roots of the installation as a suggestion that evokes the metaphor of a dream.

I record my impressions of entering the exhibition space in the singular. My subjective experience yielded reflections that ripened into the writing of these lines. After my encounter with the first bag, I turned to the right, towards the the exhibition space itself. Before

entering it, still immersed in the experience of confusion, I noticed an undefined white body made of shreds or pieces of paper hovering over my head. Unlike the first object, which linked life and death through a peephole between those worlds, the second body, suspended slightly over my head, put the force of gravity to a total challenge—at once light and heavy, threatening and beckoning.

From that moment on, my body perception began to play a role. My visit to the exhibition was neither a routine experience in viewing nor an intellectual exercise in identifying something already familiar. When holistic installations are exhibited, they beg to be described as events in which the act of arrival serves as a threshold for exposure and the visit itself is a container. This brings me back to Jacques-Luc Nancy, who sees the “spacification of time” in the way we experience the world. For communication and community to occur in Nancy’s eyes, simultaneity of space and time must be present. This singularity communicates by tending to the extra-infinite. It is

not an event of a “something”-place but rather the eruption itself, the revelation of place, of time-space.⁴

As I perceive it, Behind Time is not experienced as a collection of works created in recent years and aggregated for the purpose of display. Instead, the installation becomes a spatial and temporal event in which a whispering voice emerges from a corner at the end of the exhibition space and lends it a dimension of continual and repetitive action—vocalized breathing, one may say. With the help of this act of multisensory turning, connections are also created between two ways paper can be treated: as a platform on which to draw for the contemplative viewer’s eye, and as a raw material of which ephemeral objects are built. Joining this aggregate are the suspended bodies (plastic sacks) that contain the vestiges of an action, evoking safekeeping and abandonment at one and the same time. This interpretive

positioning forces the viewer to move in different circles.

The first circle is the threshold, where the bag—the winter bag, a bulging polystyrene thing transversed by a zipper—is burst. The bag is concurrently male and female and belongs to both the animal and the plant world. One may easily see it as a pod that contains seeds (in this case, flawed or torn seeds) or as a womb holding a foetus.

The overhead suspension that creates a “bag colony” and the shredding-rustling sound of the paper as the excitation of life usher us into the second circle. Here the individual blends neither into the collective body nor into the being of the world as a totality; instead, she or he maintains the distance and the commonality that are essential for existence. As Nancy proposes, the common ‘we’ is neither a matter of “those within others” nor of “those instead of others.” Love, too, is not within the other but rather

---

⁴ Quoted from Adi Efal, “Shared Reality of Singular-Plural realities (Hebrew), a foreword to Jacques-Luc Nancy’s “community,” Resling 8, Autumn 2001, p. 44 (https://www.resling.co.il/ktav_et_issue.asp?issue_id=9, accessed on February 2, 2021).

within the externality of the other. The fetus is not “within” its mother; it is also external to her in its internality to her.

The undefined object on the floor belongs to the second circle in an additional way, in which hybridity rules once more. Is it a sphere or is it a white head, the fabric swathing it, gathered together at its edges like a ponytail as it brackets its facial features? Is it a jellyfish that has coagulated and sits atop other denizens of the deep? This jellyfish-head-ball sits at its place, crowned with a generous head of paper bangs and seated atop a chain of tiny orbs that are separated-attached by being swathed in a see-through black stocking. Whereas the hanging bags proclaim the space between them, this strange and foreign object on the floor, slightly offset from the middle of the gallery, turns our gaze downward, invites our bodies to stop and even, with our eyes, to touch the multiplicity of forms and materials that have been brought together to create one object that is also an allegory for “plural singularity.”

The third circle is sustained by ink and charcoal drawings on large

rolls of paper suspended above eye level, in a position that we experience, due to their size, as an encounter of bodies. Between the two gazes—upward to the hanging bags, downward to the jellyfish-ball-head—another gaze is generated that joins the web of gazes that steadily takes shape in the space. Again as a participant-observer, I-we contemplate the drawings that confront/abut each other and feel surrounded and demarcated, accommodated, by the three walls of the gallery. It is the arrival at the threshold, representing the temporality of the event, that connects with the way *Behind Time* presents time as a bodily experience. The motifs in the drawings resemble complementary opposites, alphas and omegas, beginnings and ends, which although finite retain the property of self-renewal. One group of drawings features liquid and transparent images that react to the suspended bags; other drawings, on which vegetal images appear, are so full and dense that the black charcoal lines form not a background but a leading metaphor. The white sheets present the bags as receptacles that steadily empty

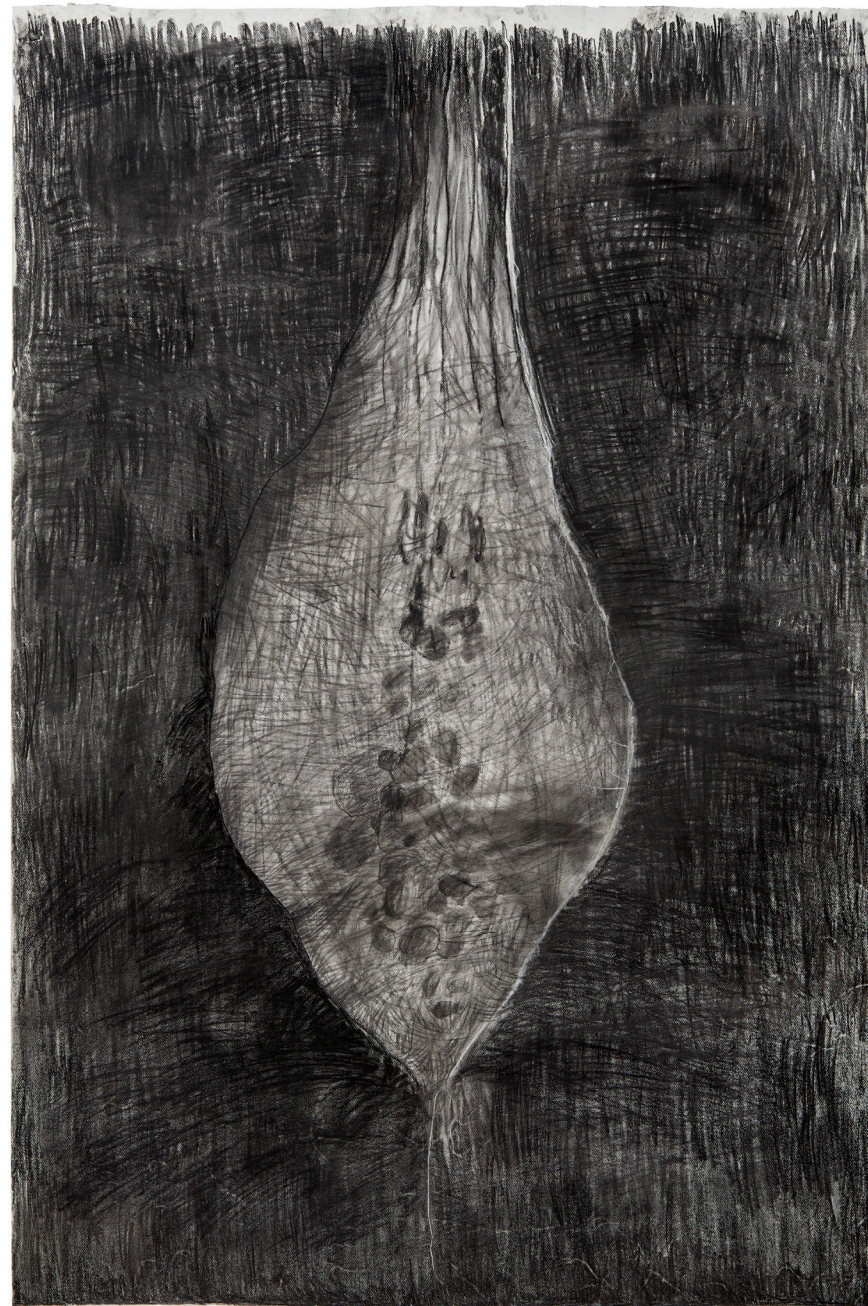
themselves out; conversely, the black charcoal drawings, inspired by the kingdom *plantae*, are energetic and detailed. Facing the finity, the abundance, and the promise of life, they offer a sort of temporary complement of sorts.

Like Lucy Elkivity, who activates and is activated by the images she has created in the studio, we-I, as a viewer, circulate among dimensions of experimentation and meaning: between the iconographic dimension of the images against their diverse backgrounds, all sharing the same hybrid foreignness, and the multisensory bodily experience that sets me in confrontation with the converging multitude at the exhibition and in each of its constituent works. But it is amid an unobtrusive fundamental—that whispering sound in the corner of the space—that the paper undergoes its sensory transformation. There the journey between the individual and the whole, between the singular and the plural, becomes understood.

Yael Guilat
Tivon, March 2021

תם, 2020 | פחם על נייר | 150X230 ס"מ | charcoal on paper | Finished, 2020

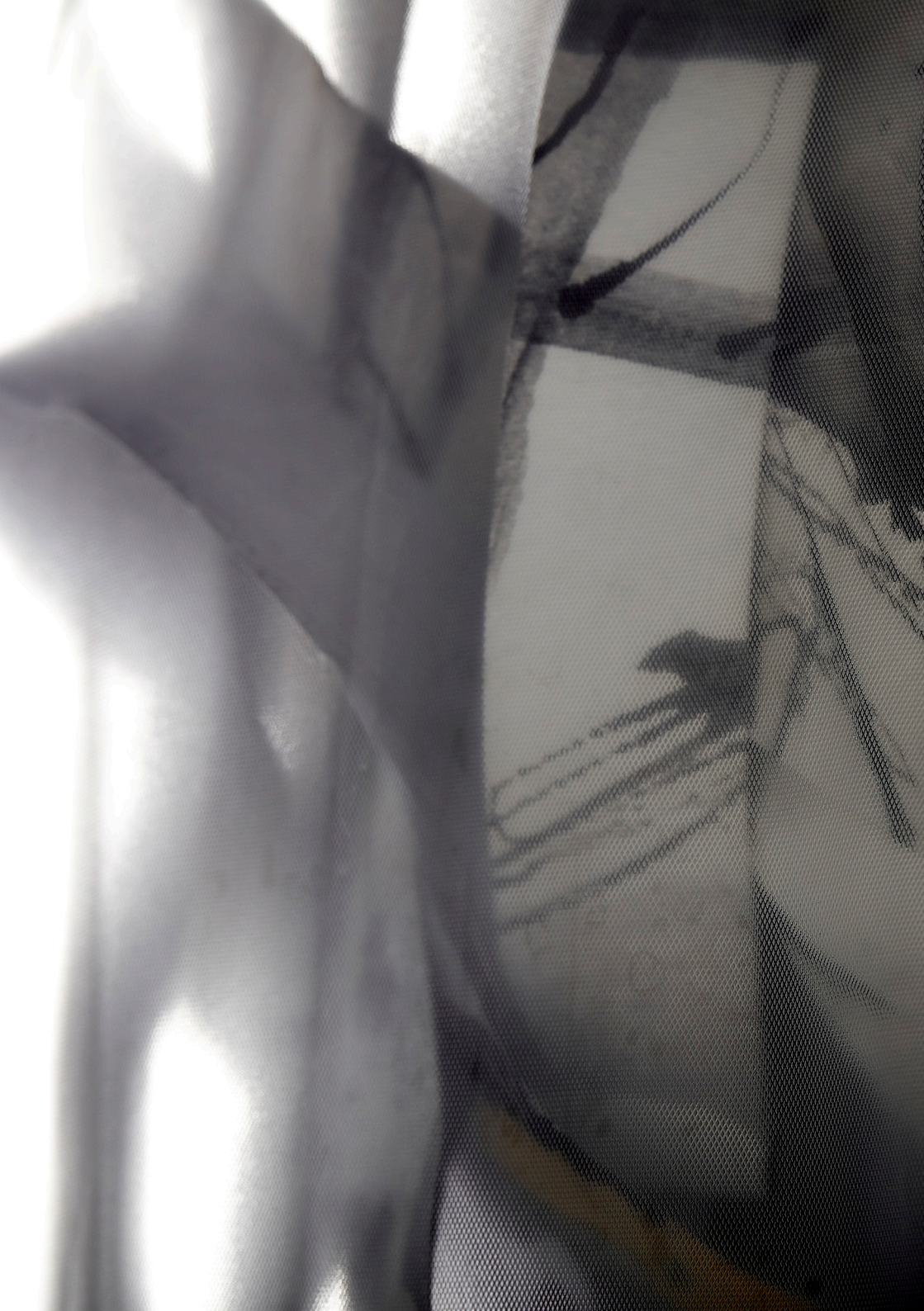

טקו, 2020 | פחם על נייר | 150X230 ס"מ | charcoal on paper | Sack, 2020

ללא כותרת, 2019 | דיו על נייר | 90X200 ס"מ | Untitled, 2019 | Ink on paper

---

Curator Taly Cohen Garbuz

Photographer Sigal Kolton

English Translation of Taly's Text by
Dror Elkvity

English Translation of Yael's Text by
Naphtali Greenwood

Graphic Design Tamar Tessler

Many thanks to Prof. Yael Guilat,
The Zaritsky Artists' House TLV, Arie
Berkowitz, and Iris Nadel

www.lucy-elkivity.com

אוצרת טלי כהן גרבוז

צילום סיגל קולטון

תרגום לאנגלית טקסט של טלי
דרור אלקויטי

תרגום לאנגלית טקסט של יעל
נפתלי גרינווד

עיצוב הקטלוג תמר טסלר

תודה לפרופ' יעל גילעת, בית האמנים ע"ש זריצקי,
לאריה ברקוביץ ולאיריס נדל

www.lucy-elkivity.com

עמותת
הצירים
והמסלולים
תל אביב